

Milost a ospravedlnění

Jsou věty, které když se vysloví, tak přitahují katastrofy. Takovou typickou větou je: „Hlavně tady na nic nesahej.“ Jakmile ji někdo řekne, visí ve vzduchu problém.

Obvykle pak po nějaké době následuje konstatování: „Já jsem ti to říkal!“

Na závěr pak přichází řešení: „To nahradíš, to si odpracuješ!“

Trampoty, které přináší neposlušnost, zakouší lidstvo už od svého počátku.

Hned v ráji řekl Bůh lidem: „Všechno je vaše, ale na ovoce stromu poznání dobrého a zlého nesahejte!“ Jak to dopadlo, všichni víme. Za trest byl člověk vyhnán z ráje, a co měl dřív zadarmo, nyní musí namáhavě „v potu tváře“ (Gen 3,19) odpracovat.

Tuto zákonitost do sebe přejalo i náboženství.

Člověk udělá hřích. Pak si ho uvědomí, lituje ho a aby napravil, co pokazil, musí to odpracovat.

Starý zákon na bolavé svědomí nabízel lék: horlivé plnění předpisů Zákona. Tím, že se člověk vrátil k Bohu a poslušně plnil jeho vůli, mohl získat odpuštění a pokoj pro svou duši.

Některé lehké hříchy tak napravit jde. Omluvím se, nahradím škodu, poškozený mi odpustí a vše je zase dobré. Jako když rozbijeme skleničku. Koupíme novou, slíbíme, že budeme dávat příště větší pozor a vše je zase v pořádku.

Pak jsou ale hříchy, které jsou těžké, a jejich náprava není tak jednoduchá.

Když zničíme cennou věc – například broušenou vázu, která je jediná na světě - už to odpracovat nejde.

Těžký hřích je veliké zlo, které devastuje svět i duši člověka. Páchá nenapravitelné škody. Kolikrát nám někdo něco zlého řekne a jeho zlé slovo nás pak pronásleduje dlouhá léta. A i když se to snaží odčinit a „seká latinu“, koná dobro, zklamání či zranění už nezmizí.

Stejně tak nezmizí naše hříchy konáním dobrých skutků (plněním zákona).

Hříchy jsou jako zažraná špína. Nestačí je přemalovat (dobrým skutkem), protože po čase zase vystoupí na povrch.

Je potřeba je radikálně odstranit. A tuto schopnost má jediný spravedlivý, který byl odsouzený za nespravedlivé – Kristus.

Uvěřit v Krista, znamená přiznat, že náš boj se zlem je nad naše síly.

Naučit se odevzdávat mu to, co sám spravit nemohu – důsledky mých hříchů.

Pěkně to říká jedna modlitba, kterou se můžeme modlit po svátosti smíření – **Pane, prosím tě, vynahrad' svou milostí, co jsem pokazil svou slabostí.**

Já půjdu, omluvím se, podle možností napravím škodu, ale uzdravit srdce člověka, kterému jsem ublížil, může jen Bůh.

Já mám při tom spolupracovat ze všech sil, ale dobré dílo dovede k dokonalosti jen dokonalý Bůh.

Jeho ospravedlnění je víc než jen odpuštění, je to uvedení věcí do pořádku.

Je to uzdravení a vynahrazení zla, která způsobil hřích.

Tuto schopnost nemá žádný člověk, toto dílo může vykonat jen Bůh působením své milosti.

Ospravedlnění má dopad nejen na člověka, který zhřešil, ale také na ty, kterým svým hříchem ublížil.

My se máme snažit napravit škodu, konat dobro, ale jen Bůh může od základu proměnit zranění duše v uzdravení.

Závěr

Součástí víry v Krista je, že ho zveme jako lékaře do duše své i do duší těch, kterým jsem ublížil.

Tak se otevírá cesta k ospravedlnění – k tomu, aby se všechny problémy daly od kořenu do pořádku.

Předpokládá to ovšem naši pokoru a ochotu uznat, že děláme chyby a pak své hříchy pojmenovat a vyznat před Bohem.

Kde lidé neprosí Ježíše o odpuštění a uzdravení, tam pak zázrak ospravedlnění schází.

Je veliká chyba, když někdo v duchu Starého zákona řeší své hříchy tím, že je chce nahradit dobrými skutky. To je jen půl cesty k uzdravení. Druhou polovinou je setkání s Ježíšem ve svátosti smíření, kde se dílo ospravedlnění dokonává.

Nepodceňujte špatný vliv starých hříchů. Odevzdejte je Kristu k uzdravení. Pomůžeme tím sobě i druhým lidem.

V jednom příběhu se vypráví o malém dítěti, které chce jít do zповědnice. Maminka se ho ptá: „Proč tam chceš jít?“ a ono odpovídá: „Chci vědět, co se tam děje. Protože když tam někdo jde, je smutný, ale když vychází ven, tak se usmívá.“

To působí zázrak ospravedlnění.